

Anonüümseks muudetud versioon

Tõlge

C-236/24 - 1

Kohtuasi C-236/24

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

29. märts 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Raad van State (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

26. märts 2024

Kassaatorid:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Vastustajad kassatsioonimenetluses:

KG

WA

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK (BELGIA
KÕRGEIMA HALDUSKOHTUNA TEGUTSEVA RIIGINÕUKOGU
HALDUSKOHTUASJADE OSAKOND)**

VII KOLLEGIUM

KOHTUOTSUS

[...] 26. märts 2024

kohtuasjades I. [...]

ET

II. [...]

Kohtuasjas: **I.**

PROVINCIE OOST-VLAANDEREN (IDA-FLANDRIA PROVINTS,
BELGIA), [...]

II.

SOGENT

[...]

versus:

I. + II.

1. KG

2. WA

[...]

Kassatsioonkaebuste ese

- 1 Kassatsioonkaebustega, mis esitati 14. ja 15. novembril 2022, palutakse tühistada Raad voor Vergunningsbetwistingeni (loavaidlusi menetlev nõukogu, Belgia) 6. oktoobri 2022. aasta otsus [...] kohtuasjas [...].

II. Menetluse käik

- 2 Kassatsioonkaebused on tunnistatud vastuvõetavaks.

[...] [teave menetluse kohta]

[...] kohtuistung [...] toimus 22. veebruaril 2024.

[...] [teave menetluse kohta]

III. Kohtuasjade liitmine

- 3 Mõlemad kassatsioonkaebused on esitatud Raad voor Vergunningsbetwistingeni (loavaidlusi menetlev nõukogu) sama otsuse peale. Kohtuasjad on otstarbekas liita.

IV. Asjaolud

- 4 1. Punktis II viidatud kohtuasjas on kassaator Genti linna asutatud iseseisev munitsipaaltegevõtja 22. detsembri 2017. aasta kohaliku omavalitsuse dekreediga

2

(Decreet van 22 december 2017 „over het lokaal bestuur“) artikli 231 tähenduses. Ettevõtja esitas Genti linnavalitsusele taotluse väljastada keskkonnaluba pesumaja maa-ala ümberkujundamiseks ja lisa taotlusele eelhinnangu projekti keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta.

2. Kohaliku omavalitsuse keskkonnaametnik tunnistas taotluse 1. septembril 2020 vastuvõetavaks ja täielikuks. Ta otsustas, et kuna – nagu nähtub ka eelhinnangust projekti keskkonnamõju hindamise vajalikkusele – olulist keskkonnamõju ei ole oodata, siis ei ole keskkonnamõju hindamise aruannet vaja koostada. 10. detsembril 2020 andis linnavalitsus projektile loa.

3. Vastustajad kassatsioonimenetluses esitasid keskkonnaloa andmise peale vaide. Punktis I viidatud kohtuasjas jättis kassaator 3. juunil 2021 vaide põhjendamatusse tõttu rahuldamata ja jättis keskkonnaloa jõusse.

4. Vaidlustatud kohtuotsusega rahuldati vastustajate tühistamiskaebus 3. juuni 2021. aasta otsuse peale, viidatud otsus tühistati ja keskkonnaluba ei antud.

V. *Mõlema kassatsioonkaebuse ainsa väite esimese osa analüüs*

Väite esimese osa kokkuvõte

- 5 Kassaatorid esitavad identse väite, et rikutud on Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/92/EL teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamise kohta (edaspidi „keskkonnamõju hindamise direktiiv“) artikleid 4 ja 9a ning 25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi (Decreet van 25 april 2014 „betreffende de omgevingsvergunning“; edaspidi ka „OVD“) artiklit 15/1 ja artikleid 9 ja 20.

Selle väitega vaieldakse vastu vaidlustatud kohtuotsuses sisalduvale järeldusele, et kuna 25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi artikli 15/1 lõike 1 kohaselt on keskkonnaloa taotlust esimeses astmes pädev läbi vaatama provintsi valitsuse alaline komisjon, siis ei oleks tohtinud esitada seda taotlust linnavalitsusele. Järeldus põhineb vaidlustatud kohtuotsuse järgmistel põhjendustel:

„Kaebajad on piisavalt tõendanud, et [25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi] artikli 15/1 lõikes 1 sätestatud tingimust, et projekti kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne, tuleb tõlgendada – kuna sellele sättele antud tõlgendus kooskõlas keskkonnamõju hindamise direktiivi artikliga 9a ei ole aruande koostamise kohustusest vabastanud – nii, et see tingimus kehtib ka juhul, kui kõigepealt tuleb anda eelhinnang projekti keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta, mistõttu ei ole selge, et projekti keskkonnamõju hindamise aruannet ei ole vaja koostada. Ka vaidlustatud otsuses on see alusetult käsitlemata jäetud, olgugi et kaebajad esitasid oma vaides selle kohta asjaomased väited.

Keskkonnamõju hindamise direktiiviga soovitakse saavutada seda, et enne teostusloa andmist nõutakse keskkonda muu hulgas oma laadi, mahu või

asukoha tõttu tõenäoliselt oluliselt mõjutavatelt projektidelt teostusluba ja hinnatakse nende keskkonnamõju (keskkonnamõju hindamise direktiivi artikkel 2 ning nt Euroopa Kohtu 19. septembri 2000. aasta otsus Linster, C-287/98; 4. mai 2006. aasta otsus Barker, C-290/03; 24. märtsi 2001. aasta otsus komisjon vs. Belgia, C-435/09). Seda põhjendatakse kõnealuse direktiivi põhjenduses 2 sellega, et „liidu keskkonnapoliitika [põhineb] ettevaatuspõhimõttel, ennetusmeetmete põhimõttel ja põhimõtetel, et keskkonnakahjustused tuleks esmalt kõrvaldada nende tekkekohas ja et saastaja maksab [(ELTL artikkel 191)]“, millest nähtub, et „keskkonnale avaldatavat mõju tuleks arvesse võtta kogu tehnilise kavandamise ja otsustamise võimalikult varajases etapis“. Asjaomased projektid on määratletud keskkonnamõju hindamise direktiivi artiklis 4, milles tehakse vahet projektidel, mida tuleb artikli 5–10 kohaselt alati hinnata (direktiivi I lisas loetletud projektid), ja projektidel, mille puhul liikmesriigid peavad üksikjuhtumi uurimise või endi kehtestatud künniste või tingimuste põhjal või ka mõlema võimaluse põhjal otsustama, kas projekti keskkonnamõju on vaja hinnata (direktiivi II lisas loetletud projektid). Seega ei näe keskkonnamõju hindamise direktiiv ette mitte ainult ülesannet koostada keskkonnamõju hindamise aruanne ja juhul, kui keskkonnamõju hindamine vajalikkus on tuvastatud, teha hindamine vastavalt direktiivi artiklitele 5–10, vaid näeb ette ka ülesande määrata üksikjuhtumi uurimise või endi kehtestatud künniste või tingimuste põhjal kindlaks, kas projekti puhul on oodata olulist keskkonnamõju, mistõttu on vajalik keskkonnamõju hindamine (keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 4 lõiked 2–6).

Keskkonnamõju hindamise direktiivi artikkel 9a näeb direktiivi soovitava toime tagamiseks ette huvide konflikti vältimise üldpõhimõtte, mille kohaselt peavad liikmesriigid tagama, et pädev asutus täidab või pädevad asutused täidavad „käesolevast direktiivist tulenevaid kohustusi“ objektiivselt ega satu olukorda, kus võib tekkida huvide konflikt, kusjuures juhul kui pädev asutus on ka arendaja, eraldavad liikmesriigid „direktiivist tulenevate ülesannete täitmisel“ oma korraldusliku ja halduspädevuse piirides asjakohaselt üksteisest vähemalt „omavahel vastuolus olevad funktsioonid“. Sellest artiklist tuleneb, et eesmärk on tagada pädeva asutuse/pädevate asutuste objektiivsus ning vältida huvide konflikte keskkonnamõju hindamise direktiivist tulenevate „kõikide ülesannete“ puhul ja seega põhimõtteliselt ka nende ülesannete puhul, mis on seotud eelhinnangu andmisega selle kohta, kas projekti puhul on oodata olulist keskkonnamõju ja kas seetõttu on vajalik projekti keskkonnamõju hindamine. Keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 9a üldist eesmärki kinnitab direktiiv 2014/52/EL, millega lisati viidatud artikkel keskkonnamõju hindamise direktiivi, täpsemalt selle direktiivi põhjendus 25, milles on märgitud: „Tuleks tagada pädevate asutuste objektiivsus“ ja „[h]uvide konflikte saaks vältida muu hulgas pädeva asutuse ja arendaja funktsioonipõhise eraldamisega“, kusjuures „[j]uhul kui pädev asutus on ka arendaja, peaksid liikmesriigid oma korraldusliku ja halduspädevuse piirides asjakohaselt eraldama vähemalt direktiivist 2011/92/EL tulenevaid

ülesandeid täitvate asutuste üksteisega vastuolus olevad funktsioonid“. Selles on taas juttu keskkonnamõju hindamise direktiivist tulenevatest „ülesannetest“, tegemata vahet projektidel, mille keskkonnamõju tuleb alati hinnata, ja projektidel, mille puhul võivad liikmesriigid üksikjuhtumi uurimise või endi kehtestatud künniste või tingimuste põhjal otsustada, kas projekti keskkonnamõju hindamine on vajalik. Seda üldist eesmärki ei muuda tõsiasi, et keskkonnamõju hindamise direktiivi artikkel 9a on lisatud keskkonnamõju hindamist reguleerivate artiklite 5–10 vahele. Sellega seoses võib viidata ka direktiivi 2014/52/EL põhjendusele 41, mille kohaselt on direktiivi eesmärk „tagada keskkonna ja inimeste tervise kõrgetasemeline kaitse ja kehtestada selleks projektide keskkonnamõju hindamise miinimumnõuded“.

Keskkonnamõju hindamise direktiiv võeti Flandrias üle 5. aprilli 1995. aasta dekreediga, millega kehtestatakse keskkonnapoliitika valdkonna üldsätted (Decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid; edaspidi „DABM“), jaotisega IV. Selles on (III peatükk) sätestatud, et „käesolevas peatükis sätestatud juhtudel tuleb kavandatavate projektide puhul enne loa andmist projekti esemeks olevale loakohustuslikule tegevusele korraldada keskkonnamõju hindamine“ (DABM artikkel 4.3.1.), kusjuures mõiste „keskkonnamõju hindamine“ on määratletud kui „menetlus, mille tulemusel vajaduse korral koostatakse ja kiidetakse heaks kavandatava meetme keskkonnamõju hindamise aruanne, mida kasutatakse vajaduse korral abivahendina otsuse tegemisel selle meetme kohta“ (DABM artikli 4.1.1. lõike 1 esimene lõik). Sellega seoses määratleb Flandria valitsus DABM II lisas loetletud kriteeriumide alusel erinevad projektide kategooriad, nimelt „selliste projektide kategooriad, mille kohta tuleb käesoleva peatüki kohaselt koostada keskkonnamõju hindamise aruanne“, „lõikes 1 loetlemata projektide kategooriad, mille kohta tuleb käesoleva peatüki kohaselt koostada keskkonnamõju hindamise aruanne või esitada põhjendatud taotlus aruande esitamise kohustusest vabastamiseks“ ja „lõigetes 1 ja 2 loetlemata projektide kategooriad, mille kohta tuleb käesoleva peatüki kohaselt koostada keskkonnamõju hindamise aruanne või eelhinnang keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta“ (DABM artikli 4.3.2. lõiked 1, 2 ja 2bis). Seejuures on sätestatud, et „artikli 4.3.2. lõikes 2bis loetletud juhtudel, mil keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta on antud eelhinnang, teeb loataotluse vastuvõetavust ja täielikkust hindav asutus koos otsusega loataotluse vastuvõetavuse ja täielikkuse kohta otsuse keskkonnamõju hindamise aruande koostamise vajalikkuse kohta [...]“, kusjuures „projekti algataja võib artikli 4.3.2. lõikes 2 nimetatud juhtudel esitada asutusele põhjendatud taotluse aruande koostamise kohustusest vabastamiseks“ (DABM artikli 4.3.3. lõiked 2 ja 3).

Eelhinnang keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta on (põhjendatud) dokument, milles on märgitud, kas kavandatav projekt võib avaldada olulist mõju inimestele ja keskkonnale (Flandria valitsuse otsus, millega määratakse kindlaks nende projektide kategooriad, mille puhul tuleb hinnata

keskkonnamõju (Project-MER-besluit), artikli 1 lõige 5). See dokument peab võimaldama asjaomasel haldusasutusel asjaoludest lähtudes DABM II lisas sätestatud kriteeriumide alusel hinnata, mil määral avaldaks taotlus olulist mõju inimesele ja keskkonnale ning kas selle kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne. Pädev haldusasutus peab taotlust eelhindangu andmisel hindama DABM II lisas sisalduvate kriteeriumide alusel, kusjuures otsusest peavad piisavalt selgelt nähtuma põhjused, millele tuginedes otsustati, et olulist keskkonnamõju ei ole oodata ja keskkonnamõju hindamise aruannet ei ole vaja koostada või et oodata on olulist keskkonnamõju ja koostada on vaja keskkonnamõju hindamise aruanne (Flandria valitsuse 27. novembri 2015. aasta otsus OVD rakendamise kohta (Besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD), artikli 66 lõige 2). Sellest nähtub, et projektidele nende võimaliku olulise keskkonnamõju kohta antav eelhindang on alus, millele tuginedes otsustatakse, kas on vaja koostada keskkonnamõju hindamise aruanne, ja seega on see osa menetlusest, „mille tulemusel vajaduse korral koostatakse ja kiidetakse heaks kavandatava meetme keskkonnamõju hindamise aruanne“. Seega kui keskkonnamõju hindamise ülesandeks või selle osaks olevas eelhindangu andmise menetluses peaks esinema huvide konflikt, kuna pädev asutus on ka arendaja, võib see mõjutada lõpliku vastuse andmist keskkonnamõju hindamise vajalikkuse küsimusele. Neid kaalutlusi arvestades ei või keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 9a sätte huvide konflikti vältimise kohta piirduda projektidega, mille suhtes on keskkonnamõju hindamine vastavalt kõnealuse direktiivi artiklile 4 „vahetult“ kohaldatav, kui sellest ei ole antud vabastust (DABM artikli 4.3.2 lõiked 1 ja 2), kuna selle sätte kohaldamisalasse kuuluvad ka projektid, mille kohta tuleb anda eelhindang (DABM artikli 4.3.2 lõige 2bis). Eelhindangut nõudvate projektide puhul ei saa taotluse esitamise ajal veel 100-protsendilise kindlusega väita, et keskkonnamõju hindamise aruannet ei ole vaja koostada, kuna esmalt tuleb üksikasjalikult analüüsida ja hinnata keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta antud eelhindangut. Ka seda ülesannet, mis samuti tuleneb keskkonnamõju hindamise direktiivist, täidab asutus „objektiivselt ega satu olukorda, kus võib tekkida huvide konflikt“. Eelhindangut nõudvad projektid võivad vastavalt OVD artikli 15/1 lõikele 1 koostoimes keskkonnamõju hindamise direktiiviga artikliga 9a niisiis samuti kuuluda viimati nimetatud sätte kohaldamisalasse ja nende rakendamise taotlused tuleb juhul, kui projekti arendaja ja taotluse esitaja on linnavalitsus, põhimõtteliselt esitada esimese astme haldusasutuseks olevale provintsi valitsuse alalisele komisjonile, kes peab taotlused läbi vaatama. Tõsiasi, et OVD artikli 15/1 ettevalmistavates materjalides vaieldakse sellele vastu, seda järelust ei muuda, kuna direktiivi rakendava dekreeidi ettevalmistamise käigus tehtud kaalutlustel ei ole esimust liikmesriikidele siduvate direktiivisätete ees.

Järeldus, et eelhindangut nõudvate projektide puhul peab kohaliku omavalitsuse keskkonnaametnik keskkonnamõju hindamise vajalikkuse

kohta antud eel hinnangu läbi vaatama ja selle põhjal otsustama, kas projekti kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne, „kui taotluse esitab pädev asutus ise“ (OVD artikli 20 lõige 2), ei saa viia teistsuguse tulemuseni, kui võtta arvesse keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 9a sätet huvide konflikti vältimise kohta. Sellega ei tagata esimeses astmes toimivas haldusõiguslikus loamenetluses, et „[käesolevast direktiivist tulenevate ülesannete täitmisel oleksid] asjakohaselt üksteisest [eraldatud] vähemalt omavahel vastuolus olevad funktsioonid“, mistõttu ei ole tagatud, et pädevad asutused täidavad kõnealusest direktiivist tulenevaid kohustusi objektiivselt ega satu olukorda, kus võib tekkida huvide konflikt, nagu nõuab keskkonnamõju hindamise direktiivi artikkel 9a. Nagu tuleneb Euroopa Kohtu praktikast (kohtuotsus kohtuasjas C-474/10), peab „asjakohaseks eraldamiseks“ olemas olema tegelik autonoomia, mis tähendab, et asutusel, kes peab täitma keskkonnamõju hindamise direktiivist tulenevaid ülesandeid, peavad olema „oma haldusvahendid ja töötajad ning et [ta peab olema] võimeline täitma [talle] antavaid ülesandeid“ ning eelkõige „andma objektiivse hinnangu selle asutuse kavandatavale kavale või programmile, millega ta on seotud“. Olgugi et kohaliku omavalitsuse keskkonnaametnik täidab oma ülesandeid OVD alusel „sõltumatult ja neutraalselt“ ja „täitmise tõtu ei või ta sattuda ebasoodsamasse olukorda“ (OVD artikli 9 lõige 2), ei ole selge, et sellel ametnikul on piisav „tegelik autonoomia“ ja oma haldusvahendid või töötajad, kui ta vaatab läbi kohaliku omavalitsuse esitatud eel hinnangut keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta ja sellele tuginedes otsustab, kas tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne. Seda seetõttu, et kohaliku omavalitsuse keskkonnaametniku nimetab oma otsusega ametisse kohaliku omavalitsuse volikogu omaenda liikmete või omavalitsustevahelise koostöö organisatsiooni liikmete hulgast (OVD artikli 9 lõige 2), kusjuures tema ülesandeid võib kuni kaheteistkümneme kuu vältel ajutiselt täita isegi kohaliku omavalitsuse sekretär, kui kohalikus omavalitsuses või omavalitsustevahelise koostöö organisatsioonis keskkonnaametnikku ei ole (OVD artikli 9 lõige 3). Sellest vaatenurgast lähtudes on põhjendatud järeldus, et see ametnik ei saa „objektiivselt“ otsustada, kas sellise projekti keskkonnamõju, mille elluviimist taotleb (tegelikult) kohalik omavalitsus, tuleb hinnata või mitte, liiatigi kuna see ametnik peab kooskõlas ametniku suhtes kehtivate „deontoloogiliste õiguste ja kohustustega“ pidama oma ametit „lojaalselt ja korrektselt“ ning seejuures tegutsema kohaliku omavalitsuse ülesannete ja eesmärkide elluviimise nimel (22. detsembri 2017. aasta kohaliku omavalitsuse dekreedri artikkel 188) Hoolimata nendest kaalutlustest otsustas Genti linnavalitsus esimese astme haldusasutusena 10. detsembri 2020. aasta otsuses tegelikult (veel kord) lisaks ka küsimuse üle, kas ta peab ise koostama keskkonnamõju hindamise aruande, kuna ta jättis muutmata keskkonnaametniku 4. detsembri 2020. aasta seisukoha keskkonnamõju hindamise vajalikkust käsitleva eel hinnangu kohta.

[...]

Eespool esitatud arutluskäiku arvestades on kaebajad piisavalt tõendanud, et kõnealuse taotluse läbivaatamise pädevus oli vastavalt OVD artikli 15/1 lõikele 1 esimese astme haldusasutuseks oleval provintsi valitsuse alalisel komisjonil, kuna taotlus on seotud kohaliku omavalitsuse projektiga, mille algataja ja (tegelik kaas)taotleja on Genti linnavalitsus, ning ei ole selge, et selle projekti jaoks ei ole keskkonnamõju hindamise aruannet vaja koostada.“

- 6 Kaebuse väite esimeses osas märgivad kassaatorid, et 25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi artikkel 15/1 näeb ette, et linnavalitsus ei saa teha otsust enda taotluse kohta, kui „projekti suhtes [...] tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne ja [...] aruande koostamise kohustusest ei ole saadud vabastust“. Viidatud sättest nähtub üheti mõistetavalt, et provintsi valitsuse alaline komisjon saab olla pädev ainult juhul, kui kõnealuse projekti kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne, ja et see komisjon ei saa seega olla pädev, kui projekti suhtes kehtib ainult eelhinnangu andmise kohustus. Seda kinnitavad ka nimetatud sätet ettevalmistavad materjalid.

Sedastusega, et eelhinnangut nõudvad projektid kuuluvad keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 9a kohaldamisalasse, ja järeldusega, et 25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi artiklit 15/1 tuleb mõista selles tähenduses, sisaldab vaidlustatud kohtuotsus viidatud sätte *contra legem* tõlgendust.

Seega rikub vaidlustatud kohtuotsus 25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi artiklit 15/1.

- 7 Kassaatorid palusid esitada Euroopa Kohtule vähemalt ühe küsimuse keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 9a tõlgendamise ja ulatuse kohta.

Hindamine

- 8 25. aprilli 2014. aasta keskkonnaloa dekreeidi artikli 15/1 lõige 1 sätestab:

„Projekti või projekti muudatust, mille suhtes on artikli 15 kohaselt pädev linnavalitsus, on siiski pädev hindama ja selle kohta otsust tegema provintsi valitsuse alaline komisjon, kui on täidetud kaks järgmist tingimust:

(1)°projekti kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne ja aruande koostamise kohustusest ei ole saadud vabastust;

(2)°projekti algataja ja taotleja on linnavalitsus.“

Kõnealune säte on vastu võetud eesmärgiga rakendada keskkonnamõju hindamise direktiivi artiklis 9a sätestatud nn huvide konflikti vältimise sätet. Viidatud artikkel on sõnastatud järgmiselt:

„Liikmesriigid tagavad, et pädev asutus täidab või pädevad asutused täidavad käesolevast direktiivist tulenevaid kohustusi objektiivselt ega satu

olukorda, kus võib tekkida huvide konflikt. Juhul kui pädev asutus on ka arendaja, eraldavad liikmesriigid käesolevast direktiivist tulenevate ülesannete täitmisel oma korraldusliku ja halduspädevuse piirides asjakohaselt üksteisest vähemalt omavahel vastuolus olevad funktsioonid.“

- 9 Eespool nimetatud 25. aprilli keskkonnanaloo dekreeedi artikli 15/1 lõikest 1 tuleneb, et provintsi valitsuse alaline komisjon vaatab linnavalitsuse loataotluse linnavalitsuse asemel läbi ainult siis, kui juba taotluse esitamise ajal on selge, et projekti suhtes kehtib kohustus koostada keskkonnamõju hindamise aruanne.

Kui õigusnormide kohaselt on projekti puhul nõutav üksnes eelhinnangu andmine keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta, siis taotluse esitamise ajal keskkonnamõju aruande koostamise kohustust veel ei esine. Just see asutus, kes teeb otsuse loataotluse vastuvõetavuse ja täielikkuse kohta, võib otsustada, kas projekti kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne (5. aprilli 1995. aasta dekreeedi, millega kehtestatakse keskkonnapoliitika valdkonna üldsätted, artikli 4.3.3. lõige 2).

Seega tuleb linnavalitsuse taotlus seoses projektiga, mis nõuab üksnes eelhinnangu andmist keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta, esitada linnavalitsusele ning seejärel otsustab kohaliku omavalitsuse keskkonnaametnik, kas projekti kohta tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne ([25. aprilli 2014. aasta keskkonnanaloo dekreeedi] artikkel 20). Kohaliku omavalitsuse keskkonnaametniku otsus, mille kohaselt on vaja koostada keskkonnamõju hindamise aruanne, toob seaduse alusel kaasa taotluse mittetäielikkuse ja loamenetluse peatamise ([25. aprilli 2014. aasta keskkonnanaloo dekreeedi] artikli 21 lõige 2). Kui kohaliku omavalitsuse keskkonnaametnik leiab, et keskkonnamõju hindamise aruannet ei ole vaja koostada, teeb loataotluse kohta esimese astme haldusasutusena otsuse linnavalitsus.

25. aprilli 2014. aasta keskkonnanaloo dekreeedi artikli 15/1 ettevalmistavad materjalid kinnitavad seadusandja tahet „jätta [keskkonnamõju hindamise direktiivi] artikli 9a säte huvide konflikti vältimise kohta kohaldamata selliste projektide loamenetlusele, mis nõuavad eelhinnangu andmist keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta“. [...]

Vaidlustatud kohtuotsus, milles on sedastatud, et taotlus väljastada luba linnavalitsuse algatatud projektile, mis nõuab kõigest eelhinnangu andmist keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta, ei tule esitada mitte linnavalitsusele, vaid provintsi valitsuse alalisele komisjonile, rikub seega 25. aprilli 2014. aasta keskkonnanaloo dekreeedi artikli 15/1 lõiget 1.

- 10 Seda järeldust ei mõjuta tõsiasi, et keskkonnamõju hindamise direktiivi artikkel 9a võib takistada kohaliku omavalitsuse keskkonnaametnikul otsustamast, kas kohaliku omavalitsuse projektide kohta, mis nõuavad kõigest eelhinnangu andmist keskkonnamõju hindamise vajalikkusele, tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne. Sellest eeldusest lähtumise korral jõutaks tulemusele, et äsja

viidatud keskkonnamõju hindamise direktiivi artiklit 9a ei ole Flandria provintsis nõuetekohaselt üle võetud, kuna puuduvad sätted, mis tagaksid, et need funktsioonid, mis on selle sätte tähenduses omavahel vastuolus, oleksid asjakohaselt eraldatud.

Eespool nimetatud 25. aprilli keskkonnaloa dekreeidi artiklile 15/1 ei saa isegi mitte direktiiviga kooskõlas oleva tõlgenduse kattevarjus anda selle dekreeidi selge sõnastuse ja eesmärgiga vastuolus olevat tõlgendust. Samuti ei saa seda sätet tõlgendada nii, et omavahel vastuolus olevate olukordade asjakohane eraldamine, mis on ette nähtud juhul, kui tuleb koostada keskkonnamõju hindamise aruanne, peab laienema ka juhule, kui keskkonnamõju hindamise vajalikkuse kohta tuleb anda vaid eelhinnang.

Arvestades aga eespool nimetatud keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 9a vahetut õigusmõju, võib juhul, kui seda sätet ei ole Flandria provintsis nõuetekohaselt üle võetud, asendada kohtuotsuse puudulikud põhjendused selle sättega ja võtta selle kohtuotsuse õiguslikuks aluseks, millest tulenevalt ei ole sellest eeldusest lähtumise korral võimalik kassaatorite kaebuse väite esimese osaga nõustada.

- 11 Küsimus, kas keskkonnamõju hindamise direktiivi artikkel 9a on nõuetekohaselt üle võetud, sõltub selle sätte ulatusest. Eelkõige tekib küsimus, kas selles sättes nimetatud „asjakohane eraldamine“ peab olema olema ka vastamisel küsimusel, kas eelhinnangut nõudvate projektide puhul, millele on viidatud keskkonnamõju hindamise direktiivi artikli 4 lõikes 2, kehtib kohustus koostada keskkonnamõju hindamise aruanne.

Seepärast on asjakohane esitada Euroopa Kohtule eelotsuse küsimus.

RESOLUTSIOON

1. Kohtuasjad [...] liidetakse.

2. Euroopa Kohtule esitatakse järgmine eelotsuse küsimus:

„Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/92/EL teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamise kohta artiklit 9a, mis on direktiivi lisatud 16. aprilli 2014. aasta direktiiviga 2014/52/EL, tuleb tõlgendada nii, et juhtudel, mil pädev asutus on ühtlasi projekti arendaja, tuleb nimetatud direktiivist tulenevate ülesannete täitmisel omavahel vastuolus olevate funktsioonide asjakohast eraldamist kohaldada ka vastamisel küsimusele, kas viidatud direktiivi artikli 4 lõikes 2 loetletud projektide puhul tuleb korraldada keskkonnamõju hindamine vastavalt direktiivi artiklitele 5–10?“

3. [...] [lõppvormel ja allkirjad]